

[Poul Hansen (Kalundborg).]

vil tilmed have den økonomisk gunstige virkning, at det tilskynder til det billigst mulige byggeri.

Forslaget om tilsyn med monopol og konkurrencebegrænsning medfører heller ikke merudgifter, men vil tværtimod kunne tjene til en effektivisering af erhvervslivet samtidig med, at det beskytter forbrugere.

Heller ikke skattereformen berører de offentlige finanser i den forstand, at de stilles ringere, hvis den gennemføres. Man kan vel tværtimod påregne nogen besparelse som følge af den foreslåede forenkling og en styrkelse af finanserne gennem kapitalvindingsafgiften og den forbedrede ligning. Herudover indeholdt forslaget en ændret byrdefordeling, hvilken efter vor opfattelse opfylder et retfærdighedskrav. Vi kan ikke se, at der i den økonomiske situation skulle være noget, som hindrer, at skattereformen genfremsættes, og at forhandlingerne herom går i gang, og at et resultat nås. At der er visse politiske vanskeligheder, er en anden sag. Oppositionens nye taktik, der kan betegnes som sit down-strejke, begyndte jo i skattelovsudvalget, og det er vel meningen, at den skal fortsætte, og at vi skal se den brede sig videre ud.

En revision af toldsatterne, der nu er bebudet som en arbejdsopgave i første række for toldlovskommissionen, må antages at forbedre finanserne.

Herudover nævntes i statsministerens redegørelse problemer som kvalitetsmærkning, fremme af produktivitetsudvalgenes arbejde, lejehuses overtagelse til selveje, revisionen af loven om jordfordeling, oprettelse af en appelinstant i forhold til invalideretten, ændring af svangerskabsloven og fremsættelse af forslag til en ny færdsels- og motorlov. I alt dette ligger vigtige og påtrængende spørgsmål for borgerne, men ikke noget, som nødvendigvis medfører offentlige merudgifter af væsentlig betydning.

Tilbage af de problemer, der er nævnt, og hvis løsning medfører udgifter, bliver da, såvidt jeg kan se, folkepensioneringen, et eengangstillæg for rentemodtagerne, udbygningen af mødrehjælpsinstitutionerne og udvidelsen af „Ungdommens uddannel-

sesfond“. Sammen med det sidste forslag fremsættes sidste år et dækningsforslag, og eengangsydelsen til rentemodtagerne er en videreførelse af ordningen fra sidste år; den medfører altså ikke øgede udgifter. For de resterende forslag må så gælde, hvad statsministeren sagde den 5. oktober, at „love eller andre forholdsregler, der medfører øgede udgifter, kan derfor kun gennemføres under forudsætning af tilsvarende indtægtsforøgelser eller nye besparelser for staten.“

Jeg har foretaget denne gennemgang for at vise, at agitationen mod socialdemokratiets reformpolitik er helt urimelig, og at der ikke kan foreligge nogen saglig økonomisk begrundelse for, at reformforslagene ikke skulle kunne forelægges og behandles i folketinget og gennemføres.

Vi må derfor mene, at når venstre og konservative så stærkt har forlangt, at vi skal opgive reformpolitikken, så er årsagen ikke hensynet til den økonomiske situation eller valutaforholdene. Årsagen må tværtimod være, at de to partier ikke ønsker reformerne og nu søger at bruge valuta-situationen som påskud for at bremse dette arbejde. De kan ikke vente, at vi skal godtage dette synspunkt.

Herefter vender jeg tilbage til de to partiers holdning under de økonomiske forhandlinger i september. De startede med at kræve valg.

Det giver mig anledning til at sige, at en opposition af venstre og konservative er svær at tilfredsstille. Rigsdagen har tidligere stået i situationer, hvor økonomiske vanskeligheder skulle overvindes, men hvor forhandlingerne gik i hårdknude, og resultatet blev valg. Det skete f. eks. i 1926, i 1932 og i 1950 — i alle tilfælde havde socialdemokratiet selv eller i samarbejde med de radikale regeringsmagten. Hvad sagde venstre og konservative i de tilfælde? Takkede man for valgets udskrivelse? Nej, man fortalte vidt og bredt, at regeringen løb fra ansvaret. I den nuværende situation kom regeringen som ved de tidligere lejligheder med sine forslag og med vilje til at forhandle. Den nåede et resultat, der blev ikke udskrevet valg, og så er det også galt.

Begrundelsen fra oppositionens side er mistillid. Der savnes tillid til regeringen,